

Nr 328.

Av herr von Friesen, om förbud mot all jakt efter sjöfågel under våren.

Jakt efter de flesta sjöfåglar (ejder, svärta, bergand, knipa, vigg, brunand, sjöorre, alfågel, storskrake och småskrake) är fortfarande tillåten under viss tid på våren trots den under senare tid inträffade stora nedgången i fågelstammarna. Det har visat sig, att de mycket kalla vintrarna åren 1940—1942 och 1946—1947 svårt decimerat de kring våra kuster övervintrande sjöfågelstammarna. Att låta de överlevande fåglarna bli föremål för en i många fall förödande jakt synes landet inte vara betjänt av, i synnerhet som detta sker omedelbart före eller i vissa fall under fortplantningstiden.

Som skäl för bibehållandet av denna bestämmelse har åberopats bland annat att skärgårdsbefolkningen, fyrpersonal m. fl. vid ostkusten skulle för sin försörjning vara i behov av denna vårjakt, som dock i längden verkar förödande. Det kan knappast anses lämpligt att medgiva undantagsbestämmelser för vissa kategorier av befolkningen, under det att andra måste finna sig i gällande fridlysningsbestämmelser.

Den tillåtna tiden för vårjakten på sjöfågel är för närvarande i Bottniska viken från finska gränsen till Västernorrlands läns södra gräns 1 maj—10 maj, i Bottniska viken i övrigt, Östersjön samt i Öresund till Kullens spets 1 april—20 april. Vid västkusten är sådan jakt helt förbjuden.

Sjöfåglarna börja redan tidigt att uppdelas i par, och de böra då naturligtvis ej störas. Vad beträffar storskraken, infaller den nuvarande jakttiden till och med under själva äggläggningstiden, ett förhållande som med skäl kan kallas avvita.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att all jakt efter sjöfågel under våren måtte vardas förbjuden.

Stockholm i januari 1948.

Bertil von Friesen.